

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 981: Hết Thấy Chúng Sanh, Chỉ Cần Có Thể Thực Hành Bồ Thái Lục Độ, Gieo Sâu Nhân Duyên, Thì Khi Nhân Duyên Hội Tụ, Phước Đức Liên Sanh Ra

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 084)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Bởi vì phước đức là pháp do duyên sanh. Hết thấy chúng sanh, chỉ cần có thể thực hành bồ thái lục độ, gieo sâu nhân duyên, thì khi nhân duyên hội tụ, phước đức liền sanh ra.】

Đây là ý nghĩa để giải đáp cho việc “phước đức nhiều”. Từ đây có thể thấy, trọng điểm của nó không nằm ở quả, mà là ở việc tu nhân. Đây cũng chính là điều thường được nói trong các kinh điển Đại thừa: “Chúng sanh sợ quả, Bồ Tát sợ nhân”.

Chúng sanh khi quả báo ác hiện tiền thì mới lo sợ! Thực sự mà nói, lo sợ cũng chẳng có ích gì, cũng không có cách nào để tránh né. Tâm thái của Bồ Tát không giống với chúng ta. Bồ Tát đối với việc gieo nhân vô cùng cẩn trọng, cũng có nghĩa là trong từng khởi tâm động niệm, từng việc làm hành động, các Ngài đều vô cùng cẩn thận, nhất định là đoạn ác tu thiện, tích công lũy đức; các Ngài hạ thủ công phu ở ngay chỗ này. Đây chính là việc các Ngài có thể tu bồ thái lục độ, gieo sâu thiện nhân, nhân duyên này chính là thiện nhân duyên.

Thế nhưng, tu phước cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nếu như không có thiện căn, nếu như không có phước, không có trí huệ, thì thường hay tu sai. Trong “Liễu Phàm Tứ Huấn” nói rất hay! Chúng ta nói đến thiện và ác, đúng như lời Trung Phong Thiền sư đã dạy, thiện và ác có thật có giả, có thiên có viên, có bán có mãn. Nếu như bạn không có trí huệ để phân biệt, lấy thiện giả làm thiện thật, lấy ác thật làm ác giả, vậy thì bạn đã hoàn toàn sai lầm rồi. Cái nhân mà bạn tu đó, liền nảy sinh rất nhiều vấn đề. Cho nên nhất định phải có trí

huệ, phải có khả năng phân biệt chân vọng, tà chánh, thị phi; như vậy mới có thể thật sự đạt đến chỗ đoạn ác tu thiện, tích công lũy đức, gieo sâu nhân duyên.

Nhân duyên hội tụ, gần thì ở ngay trong đời này, xa thì ở đời sau, ở những đời sau nữa. Chư Phật Bồ Tát dạy cho chúng ta một việc: Phước đức nhất định phải để cho chúng sanh hưởng, bản thân mình không nên hưởng phước. Phật và Bồ Tát, các Ngài tu phước mà không hưởng phước, đây là làm ra một tấm gương để cho chúng ta xem; chỉ gieo thiện nhân, còn thiện quả thì để cho hết thảy chúng sanh cùng hưởng. Ý nghĩa bên trong điều này vô cùng sâu xa, hiển lộ ra tâm đại bi vô tận của Phật Bồ Tát để lợi ích cho chúng sanh.